

Üksildase uitaja mõtisklused 82.

Kas kodanike sissetulekud võiksid olla avalikud? Au ja kiitus meie tublile presidendile, kes möödunud nädalal kogu oma perekonna tulu ausalt meie lehes ära trükkis!

Mind on alati huvitanud, kui palju keegi palka saab. Ma ei loe eales palgalehelt seda rida, kus minu nimi kirjas, vaid ikka armsate kolleegide numbreid. Veelgi enam paeluvad mind kaastööliste väljaminekud. Esimene asi, mida ma tööle jõudes märkan, on kolleegi uus mantel, uued saapad, kingad, uus soeng, solaariumist pärit pruun jume jmt. Mitte, et ma teiste järel nuhiksin, kuid see torkab nagu iseenesest silma. Pahatihti saab ka mõne komplimendi-sarnase küsimusega maad uurida. Lausud näiteks kolleegile kõrvalpissuaari juures: "Härra Kask, mõtle kui huvitavad aluspüksid teil täna jalas on! Ei tea, kui palju sääraseid ka maksavad?"

Kas ei tuleks avalikustada hoopis prominentide väljaminekuid?! Mida näitab maksudeklaratsioon või palgaleht? Juba vanad roomlased ütlesid: kirjatähed ei punasta. Kas poleks aus ajalehes kirja panna, kes mida läinud aastal ostis, kus keegi käis, mida keegi sõi, kui palju jõi.

Palavalt armastatud vabariigi president avalikustas ausalt oma perekonna sissetulekud, mina aga avalikustan kõik oma möödunud aasta väljaminekud.

Mul on Liivalaia tänaval kahetoaline korter üldpinnaga 56,4 ruutmeetrit. Mulgi on presidendiga võrdne arv asukaid: mina ise, suur koer ja väike kass. Nagu härra presidentki olen minagi kolmest ainus, kes tööal kaib ja raha teenib. Minu kuupalk on 5300 krooni, kuid ka mina saan siit-sealt honorare. Korteri, elektri, vee, gaasi ja telefoni eest maksan ma iga kuu ligi 2100 krooni. Möödunud aastal

LAURI LEESI

vahetasin ma kolmest tohletanud puitaknast ühe, mis läks mul maksma 6237 krooni ja 60 senti. Vahetasin ära ka WC-poti seesuguse poti vastu, millel on kaks veeloputust: üks väikese häda, teine suure häda tarbeks, sest nii säästab vett. See Rootsi päritolu pott maksis 2894 krooni ja 20 senti.

Nagu härra presidentki suitsetan ma sigarette Marlboro, mis läheb meil mõlemal keskturult ostes maksma 15 krooni pakk. Korrutame 15 arvuga 365, mis teeb välja 5475 krooni. Ka nädalase liharatsiooni ostan ma keskturult, sest Stockmanis on liha kaks korda kallim. Iga päev söön ma ära 200 g looma- või sealiha hinnaga 45 krooni kilo, mis teeb nädalas 63 krooni, aastas 3402 krooni. Ühest liitrist piimast (ma joon 2,5-protsendilist piima, mida müüakse plastikkotis ja mille hinnaks on 5 krooni ja 20 senti) jätkub mul kaheks päevaks. Seega joon ma aastas maha 462 krooni ja 80 senti.

Kartuleid, porgandeid, peete ja kaalikaid ma poest ei osta, sest neid toob mulle vend Kehrast ilma rahata, aga leiba söön ma küll. Ma söön peenleiba, mis maksab 8.60

päts, ja viilutatud "Kirde" saia hinnaga 5.90. Et nädala jooksul leib ja sai hallitama ei läheks, hoian neid külmkapis. Arvutame: $8.60 + 5.90 = 14.40$. Saadud summa korrutame nädalate arvuga aastas ja saame tulemuseks 774 krooni ja 40 senti. Tangaineid läheb mul aastas *circa* 120 krooni väärtuses, suhkrut 1 kilo nädalas (turult saab ukraina suhkrut 7 krooni kilo), mis teeb kokku $120 + 378 = 498$ krooni. Võid kulub mul üks pakk nädalas, suurest pakist hapukoorest jätkub mul 10 päevaks, toiduõli läheb mul üks liiter kuus, maitseainete, nisu- ja kartulijahu peale kulutan 250 krooni aastas.

Jääb järele koer ja kass, kes lähevad mul sama palju maksma kui presidendil abikaasa ja tütar, sest mõlemas peres süüakse seda, mis peremehest järele jääb.

Kultuuriline meelelahutus on minule nagu presidendilegi Estonia maja mõlemas poles ja Baskini teatris tasuta, mujal, arvestades meie mõlema kerget kehakaalu, võetaks üksnes 50 protsenti pileti maksumusest. Seega neelab kultuur minu eelarvest oma 300 krooni aastas, mitte rohkem.

Talvemantel on mul aastast 1978. Porikingad on 1983. aasta väljalase. Muid alus- ja üleriideid pole ma vabadusaastatel soetanud.

Ka pornot ma enam ei osta. Mulle piisab täielikult viimase Pühapäevalehe 15 sekisõuandest nutikale naisele.

Ja ongi vist kõik.